

HOOFDSTUK EEN

BUFFALO, NEW YORK, 1886

De eerste keer dat ik een geest zag, was ik tien jaar oud.

Het was de geest van mijn moeder.

Het sneeuwde op de dag dat de moeder van Edith Cushing begraven werd. Grote, natte vlokken daalden treurig neer uit een loodgrijze lucht. De wereld was kleurloos. De kleine Edith, gekleed voor diepe rouw in een zwarte jas en hoed die haar diepbedroefde gezichtje omlijstten, leunde naar achteren tegen haar vaders benen. De andere rouwdragers droegen zwarte hoge hoeden, dikke zwarte sluiers, donkere jassen, handschoenen en juwelen die gemaakt waren van het haar van hun eigen geliefde doden. De levende inwoners van Buffalo bezaten complete garderobes van modieuze kledingstukken die ontworpen waren voor rouw, het werpen van aardkluiten en het strooien van rozenbladeren in vers gedolven graven.

De kist – afgesloten – glansde als lavaglas toen de dragers het lichaam van Ediths moeder naar de laatste rustplaats brachten, onder het grafmonument dat was opgericht in de hoop eeuwige rust te kun-

nen verschaffen aan de leden van de familie Cushing. Een warreling van rouwende engelvleugels omsloot generaties van doden.

Het verschrompelde lichaam van moeder was zo zwart geweest dat het leek alsof ze levend verbrand was – bij toeval had Edith deze beschrijving opgevangen toen de kokkin met DeWitt, hun butler, in gesprek was. Edith was door deze afgrijselijke onthulling met stomheid geslagen, maar ze zag geen kans om erachter te komen of het echt zo was. In hun huis sprak niemand met haar over het vreselijke verlies: alle bedienden zwegen als bij toverslag als zij een ruimte betrad. Ze voelde zich zo onzichtbaar als een geest. Ze wilde... ze had behoefte aan iemand die zich om haar bekommerde, die een arm om haar heen sloeg, haar zachtjes wiegde en een verhaaltje vertelde of een slaapliedje zong. Maar het personeel bleef afstandelijk, alsof de jonge vrouw des huizes ongeluk bracht.

Op het kerkhof zag Edith Alan McMichael, die een jaar ouder was dan zij, en zijn zus Eunice. Alan, met zijn blonde haar en blozende wangen, was Ediths boezemvriend door dik en dun. Zijn blauwgrijze ogen, de enige bron van kleur op het kerkhof, ving haar blik en hielden die vast alsof hij haar bij de hand genomen had. Eunice, aan zijn zijde, maakte een ongeduldige en enigszins verveelde indruk. Hoewel Eunice pas negen was, had ze al een respectabel aantal begrafenissen meegemaakt. Voor hen, victoriaanse kinderen, was de dood geen onalledaags verschijnsel.

Maar Edith was haar enige moeder kwijtgeraakt, en dat was een verbijsterende ervaring: hartverscheurend. Ze voelde tranen opwellen, maar die bleven rond de randen van haar ogen hangen. Ze was niet van plan voor ook maar de geringste opschudding te zorgen; welopgevoede kinderen dienden geruisloos aanwezig te zijn, zelfs als hun wereld ineengestort was. Alan keek naar haar: hij leek de enige te zijn die zich een voorstelling kon maken van haar ondraaglijke verdriet. Zijn zilver-blauwe ogen glansden van het traanvocht.

Eunice verplaatste haar gewicht voortdurend van het ene naar het andere been en speelde met een van haar rode krullen. Alan trok zachtjes aan de pols van zijn zus om haar daarmee te laten ophouden.

Ze gaf hem een tikje. Hun moeder glimlachte dromerig naar hen beiden, alsof Eunice' ongepaste gedrag haar ontgaan was. Mevrouw Mc-Michael was nog steeds een knappe vrouw – en ze leefde nog.

Alan hield de pols van Eunice vast. Ze duwde haar onderlip naar voren, waarop haar moeder haar hand in een zak van haar sabelbontjas stak en haar dochter een snoepje toestopte. Eunice pakte het aan terwijl ze zich losrukte uit de greep van haar broer. Nu was Alan degene die veinsde niet in de gaten te hebben wat er gebeurde – of misschien zag hij het werkelijk niet. Al zijn aandacht was gericht op Edith, toen er een enorme snik vanuit haar pijnlijke borstkas dreigde te ontsnappen. Haar eigen moeder kon haar niet meer troosten met snoepjes, glimlachjes of verhaaltjes.

Ze was gestorven aan zwarte cholera. Een afschuwelijke dood, smartelijk en traag. Ediths vader had een gesloten lijkstestel besteld en haar gevraagd niet te gaan kijken. Dus was er geen afscheidszoen of afscheidsgroet geweest, geen laatste woorden.

Tenminste, totdat ze terugkeerde. Drie weken nadat ze was overleden.

De tijd had niet alle wonden geheeld.

Haar moeder was nu bijna een maand geleden gestorven, en Edith miste haar meer dan ooit. De zwarte krans hing nog steeds op de deur en de bedienden droegen een rouwband om hun arm. De kokkin had niet gewild dat de dienstmeisjes de zwarte doeken van de spiegels verwijderden. DeWitt zei dat ze te bijgelovig was en de kokkin had geantwoord dat ze slechts *zorgvuldigheid* wilde betrachten. Dat je, als er doden in het spel waren, niet voorzichtig genoeg kon zijn. In Ierland was in 1792 de geest van een ongetrouwde tante vast komen te zitten in een spiegel en vanaf die tijd had ze de familie de stuipen op het lijf gejaagd. DeWitt had daarop geantwoord dat de doeken waren opgehangen voordat mevrouw Cushing overleed, en dat ze inmiddels begraven was, zodat er geen kans was dat haar ziel in een spiegel gevangen zou kunnen zitten.

Toch bleven de doeken hangen.

Edith lag op haar kleine chaise longue stilletjes in het donker te huilen, met als gezelschap haar speelgoedkonijn. De pijn in haar hart leek elke nacht scherper en erger te worden. Schaduwen van sneeuwstormen joegen over de bestofte omslagen van de boeken die haar moeder en zij gelezen hadden: elke avond een paar bladzijden. *Black Beauty* en *The Blue Fairy Book*. Ze kon het niet over haar hart verkrijgen de boeken open te slaan.

Tussen haar gesnik door hoorde ze de staande klok in de hal tikken alsof er houthakkers met bijlen bezig waren. Buiten haar slaapkamer-raam daalde de altijd aanwezige sneeuw geluidloos neer op de oostelijke oever van Lake Erie en de bovenloop van de Niagara-rivier. Het Erie-kanaal had het vermogen van Ediths familie flink gespekt. Wind en bevroren water. Het fraai ingerichte huis van de Cushings was kil die nacht, zoals elke nacht sinds mama's dood. Edith voelde zich alsof zijzelf in ijs was veranderd, alsof ze nooit meer warm zou worden.

Ik vraag me af of ze het koud heeft onder de grond. Edith kon de gedachte niet van zich afzetten, ondanks dat haar tien keer verteld was – wel honderd keer – dat haar moeder op een betere plek was.

Ze dacht terug aan de momenten waarop haar kamer de allerbeste plek was: de zachte, vriendelijke stem van haar moeder die voorlas terwijl zij lekker warm onder de dekens zat met een kopje warme chocolademelk en een kruik.

Er was eens...

De slaapliedjes die ze op de piano speelde als Edith niet kon slapen. Vanavond klonk er geen muziek.

Edith huilde.

De klok tikte en liet de seconden, uren en nachten verstrijken van het leven zonder mama. Eindeloos. Meedogenloos. Harteloos.

Toen hoorde Edith een gesmoord geluid dat het midden hield tussen een zucht en gekreun. Ze schrok en sloeg verrast een hand voor haar mond. Had zij dat geluid gemaakt?

Haar hartslag haperde toen ze uit alle macht haar oren spitste.

Tik, tik, tik. Slechts de klok.

Daar was het weer. Een droevig, zacht geweeklaag. Een verdrietige fluistering. Misschien zelfs... een uiting van pijn.

Ze schoot overeind en gleeed van de bank af. Terwijl ze over de koude vloer sloop, kraakten de planken en streelde het geruis van zijde haar oren. Ze droeg geen zijde.

De kokkin had aan DeWitt verteld dat mama in haar fijnste zwarte zijden japon afgelegd was, en dat haar huid in de uren voor haar overlijden net zo zwart was geworden. Ze had woorden gebruikt als 'weerzinwekkend, walgelijk. Een gruwel.' Ze had over haar meesteres gesproken als over een monster.

Over mama, die zo mooi was geweest en altijd naar seringen rook, en die zo dol was op pianospelen. Die de prachtigste verhalen kon vertellen over dappere prinsessen die boze tovenaars te slim af waren en over de prinsen die hen verafgoodden. Die Edith toezegde dat zij ook 'nog lang en gelukkig' zou leven met een man die een kasteel voor haar zou bouwen – 'met zijn eigen handen', zoals ze altijd zei, terwijl ze er dromerig bij glimlachte, om er nog aan toe te voegen: 'net als jouw vader'.

Maar nu Edith in de duisternis staarde, kon ze zich die mama niet meer voor de geest halen. Haar gedachten keerden steeds terug naar het monster, de gruwel, en ze vroeg zich af of de schaduwen uit eigen beweging verschoven of dat het kwam doordat de sneeuwvlokken een wisselend schaduwpatroon op het behang wierpen. Haar blik gleeed van de muur naar het eind van de gang. Het was daar niet pluis. De lucht leek te trillen en zich op te hopen.

Haar bloed verkilde toen er een vorm uit de duisternis opdoemde – een figuur die in schaduw gehuld ging, zwevend aan het eind van de gang. Een vrouw gehuld in wat eens fijne zwarte zijde moest zijn geweest, maar er nu uitzag als de gescheurde vleugels van een oude mot.

Speelde de verbeelding of het spaarzame licht haar parten?

Het koude zweet brak Edith uit. *Er is daar niets. Er is niets.*

Ze is er níét.

Haar hart sloeg nu razendsnel.

Het kwam niet naar haar toe zweven.

Dat gebeurt heus niet.

Met stokkende adem draaide ze zich om en ze snelde naar haar slaapkamer. Haar huid prikte en haar wangen gloeiden. Ze probeerde te luisteren, maar hoorde alleen het bloed ruisen in haar oren en het doffe geluid van haar blote voeten op de loper.

Terwijl ze voortrende, zag Edith niet het wezen dat haar volgde, noch voelde ze de skeletvingers van een glanzende hand die haar haren streelde. Het maanlicht bescheen vingerbeentjes en toonde een kwikzilverachtig beeld van een gekweld gezicht waarvan het vlees was weggevreten.

Nee, Edith zag het niet. Maar misschien *voelde* ze het.

Een schim. Een geest, gedwongen terug te keren door een onstuitbare liefde en door de wanhopige drang gehoord te worden. Zwevend met het geritsel van zijde en het gekraak van beenderen en vergaan vlees.

Edith zag niets van dit alles toen ze onder de dekens kroop en sidderend van angst haar konijn tegen zich aan trok.

Maar een paar seconden later, toen ze zich op haar zij draaide, verstijfde ze abrupt. Ze voelde hoe de ontbindende hand haar schouder omvatte, rook de vochtige aarde van het graf en hoorde de perkamenten lippen – een schorre vervorming van de stem die ze beter gekend had dan haar eigen stem – in haar oor fluisteren: *‘Mijn kind, als het zover is, pas dan op voor Crimson Peak.’*

Edith gilde. Ze schoot overeind en graaide naar haar bril. Terwijl ze de pootjes achter haar oren haakte, begonnen de gaslampen weer te branden. Ze had zich niet eens gerealiseerd dat die uit waren gegaan.

Er was niets – niemand – in de kamer.

Totdat, gealarmeerd door haar gegil, haar vader naar binnen stormde en haar in zijn armen nam.

Het zou jaren duren voor ik opnieuw een dergelijke stem hoorde – een buitentijdse waarschuwing, een waarschuwing die ik pas begreep toen het al te laat was...